

تاریخچه سلاح اِپه

نوشته: مالکوم فر - ۲۰ فبریه ۲۰۱۹ - لئون پول

ترجمه: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۹/۳/۲۹)

برای بررسی منشأ شمشیر اِپه، ابتدا باید به طور خلاصه به پیشرفت و تاریخچه تحول شمشیر فلوره نگاهی بیاندازیم. قراردادهای سنتی رسمی فلوره در اواسط قرن ۱۷ به منظور نمایش مهارت شمشیربازی در ایمنی کامل و قبل از اختراع ماسک سیمی در فرانسه ارائه شد. با ظهور ماسک در پایان قرن ۱۸، شمشیربازی تبدیل به یک ورزش کاملاً رسمی آکادمیک شد که شامل یک سری حرکات پیچیده فزاینده می شد.

بر خلاف آنچه گفته می شود، تصویب استفاده از ماسک بود که منجر به ایجاد شمشیربازی اِپه شد. اگرچه دوئل برای چندین قرن غیرقانونی اعلام شده بود، اما همچنان ادامه داشت، به خصوص در فرانسه و ایتالیا، جایی که استادان شمشیربازی درس های فلوره خود را برای آمادگی عملی در مبارزه های جدی سازگار می کردند. شکل متحرک تر و پویا تر شمشیربازی که با تجویز ماسک همراه شد، تمایز بین بازی های فلوره آکادمیک و تمرین دوئل را کم رنگ کرد و باعث شد که برخی از شمشیربازها فکر کنند که تکنیک های فلوره برای آماده سازی مبارزه های دوئل مناسب است. در اواسط قرن نوزدهم، برخی از شمشیربازان فرانسوی بر علیه این آموزش سرکشی و طغیان کردند، زیرا که بسیاری از فلوریست های خوب و ورزیده در درگیری های دوئل کشته یا زخمی می شدند. **بارون دبزانکورت** در کتاب سرگرم کننده خود "اسرار شمشیر"، که در سال ۱۸۶۲ نوشته شده است، این استدلال انقلابی را مطرح کرد که شمشیربازی باید تا حد امکان نزدیک به نبردهای واقعی باشد.

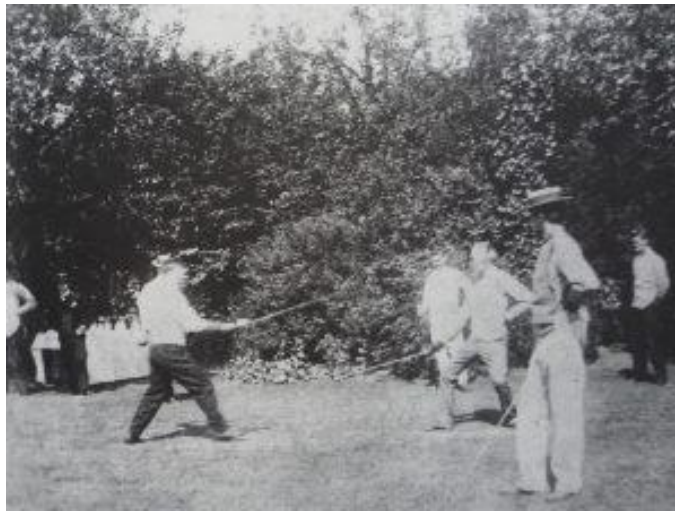

لوک فیلدز، مدیر یکی از باشگاه های اِپه، در کتاب "شمشیر" (تابستان ۱۹۴۹) ذکر می کند که: "اگر هدف کاملاً عملی آماده سازی دوئل نبود، هیچ دلیلی برای مطرح کردن فکر ایجاد شمشیربازی اِپه وجود نداشت."

در نخستین شماره از نشریه Les Armes (۱۵ می ۱۹۰۵)، **هوریا روزتی** شمشیربازی اِپه را معرفی و تشریح کرده است. وی نقل می کند که: قبل از سال ۱۸۶۰، اِپه هرگز در باشگاه های شمشیربازی دیده نمی شد. در آن زمان، کسانی که مجبور به مبارزه با دوئل می شدند، نزد **هیپلویت جیتچیر**، استاد شمشیربازی اهل پاریس، می رفتند تا یاد بگیرند چگونه با شمشیر اِپه کار کنند، آموزش های آن دوره به نام "widow's lesson" مشهور شده بود. دستیار او **جولز جیکوب** شروع به کار تخصصی در آموزش اِپه کرد و به زودی موفق شد که بسیاری از فلوریست های ناراضی و مشتاق برای تمرین شکل واقعی تر شمشیربازی را جذب کند. پس از اختراع این رشته، این نوع جدید شمشیربازی، کاملاً جدا از کاربرد عملی آن، محسنتات و ویژگی های خاص خودش را یافت. اِپه به یک اسلحه ورزشی و همچنین مبارزه تبدیل شد که تمرین کنندگان آن می بایست این ذهنیت دوئل را در خود توسعه دهند که: **بدون اینکه ضربه بخورید باید ضربه بزنید.**

در دهه ۱۸۷۰ علاقمندان به این رشته در انگلستان مسابقات غیر رسمی اِپه را بصورت پول در باغ های شرکت کنندگان برگزار می کردند و به برندگان این مسابقات شمشیر هدیه می شد، ضمن اینکه این کار برای برندگان مسابقات فلوره نیز انجام می شد. عکسی که در سال ۱۸۹۷ گرفته شده است، یک از جلسات باشگاه شمشیربازی، که در پلاک ۱۶ خیابان میداویل برگزار شده است، را نشان می دهد، که در آن **آنا تولی پاروارژین**

استاد فرانسوی که در سال ۱۸۸۹ در لندن مستقر شده بود، با **لورنس آلمانا**، نقاش معروف، در حال شمشیربازی است (شکل ۱). **آلفرد گیلبرت** مجسمه ساز، نیز یکی دیگر از شرکت کنندگان بوده است.

شکل ۱: استاد فرانسوی آناتول پاروارژین، در حال شمشیربازی با لورنس آلمانا نقاش است.

در ابتدا، مبارزه تنها برای زدن تنها یک ضربه انجام می شد و اگر شمشیربازها به طور همزمان ضربه می زدند، هر دو بازنده می شدند. اما اگر به نظر چهار کمک داور و سرداور مدت زمان قابل ملاحظه ای بین اصابت ضربه دوم محسوس بود، تنها ضربه اول حساب می شد. هر یک از کمک داورها یا سرداور در صورت مشاهده برخورد ضربه، می توانستند حالت بدهند. آنها قبل از اینکه تصمیم بگیرند چه اتفاقی افتاده است، با هم مذاکره می کردند. مشکلات موجود در امر قضاوت در مورد اینکه آیا یک ضربه درست بوده یا خیر، باعث شد که **امبرویز بودری**، استاد فرانسوی شمشیربازی، در سال ۱۸۸۳ یک نوک شمشیر پیکانی برجسته ای را اختراع کند - یک پوینت تیز برجسته ۲ میلی متری متصل به نوک شمشیر، که طوری طراحی شده بود که به جلیقه برزنتی شمشیرباز می چسبید.

قبل از سال ۱۸۹۰، **سوزی** سازنده تجهیزات فرانسوی گارد ایه را در دو اندازه به قطر ۹۵ میلی متر و ۱۱۰ میلی متر ارائه می داد. بازیکنانی که ضربه زدن به مچ دست و دست را بالاترین تکنیک ایه قلمداد می کردند، از گاردهای با قطر کوچک تر طرفداری می کردند. اما هر چه مسابقات ایه شایع تر می شد، قطر گارد شمشیر به تدریج افزایش می یافت تا محافظت بیشتری از دست بکند. در عین حال، باتون های دسته در طیف گسترده ای از طرح های گوناگون تولید می شد (شکل ۲-۶).

شکل ۲-۶: طرح های مختلف (باتون) دسته و گارد

در سال ۱۸۹۶، انجمن شمشیربازی پاریس با مقررات مربوط به اسلحهٔ ایه، که بعداً پس از تصویب FIE در سال ۱۹۱۴ به استاندارد بین‌المللی تبدیل شد، موافقت کرد: طول تیغه نباید بیش از ۹۰۰ میلی‌متر باشد. حداکثر قطر گارد ۱۳۲ میلی‌متر، و گودی آن ۵۰ میلی‌متر و نقطهٔ خارج از مرکز محل ورود تیغه به داخل گارد نباید بیش از ۳۵ میلی‌متر باشد. باتون مخروطی شکل، و به قطر ۶۰ میلی‌متر و طول ۳۰ میلی‌متر در انتهای دسته و ۱۸ میلی‌متر درون دسته باید باشد، ضمن اینکه حداکثر وزن کلی شمشیر ۷۷۰ گرم بود.

مسابقات اوپن بین‌المللی مخصوص حرفه‌ای‌ها و آماتورها برای اولین بار در ژوئن سال ۱۸۹۶ در پاریس برگزار شد. ۷۲ شرکت‌کنندهٔ این رقابت‌ها در ۹ پول هشت نفری تقسیم شدند که از این تعداد فقط یک نفر به یک پول نهایی ۹ نفره صعود کرد. مقطع تیغه‌ها می‌توانست ۳ ضلعی، لوزی در صورتی که تیغه ایتالیایی بود، یا حتی مربع باشد. برندهٔ هر رویداد ۱۰۰۰ فرانک و هر شرکت‌کننده یک مدال برنز یادبود دریافت کردند.

طولانی‌ترین زمان یک بازی شمشیربازی در مسابقات بین‌المللی ایه در مسابقه‌ای که سال ۱۸۹۷ در پاریس برگزار شد، ثبت شد. در این مسابقات هیچ محدودیت زمانی وجود نداشت و رقابت برای زدن تنها یک ضربه بود. بازی از راندهای ۵ دقیقه‌ای تشکیل می‌شد که بین هر راند ۲ دقیقه استراحت داده می‌شد. دو بازیکن فرانسوی به مدت ۱ ساعت و ۲۵ دقیقه بدون اینکه بتوانند ضربه‌ای بزنند به مبارزه پرداختند. سپس بازی برای صرف ناهار قطع شد. بازی به مدت ۲۵ دقیقه دیگر بعد از ناهار ادامه پیدا کرد تا اینکه در نهایت یکی از آنها ضربه‌ای را زد که توسط داوران دیده شد - یعنی در مجموع بازی دو و نیم ساعت با احتساب زمان استراحت طول کشید.

در ماه می ۱۹۰۰، **چارلز نیوتن رابینسون**، که در سال‌های پایانی قرن نوزدهم در پاریس ایه را آموزش دیده بود، از استاد شمشیربازی خود **آنتیما اسپینیوین** دعوت کرد تا با شاگردان خود به لندن بروند و ایه را برای شمشیربازان انگلیسی نشان دهند. در نتیجه با ابتکار عمل نیوتن رابینسون، ماه بعد ۲۹ ایه‌ایست به هدف ترویج استفاده از سلاح ایه و برگزاری منظم مسابقات تابستانی پول در هوای آزاد، باشگاه ایه را تأسیس کردند.

این باشگاه در سال ۱۹۰۱ برگزاری مسابقات اوپن بین‌المللی را آغاز کرد و در چهارمین رویداد در سال ۱۹۰۴، باشگاه فرانسوی انجمن شمشیربازی فرانسه یک سپر برنز زیبای هنری را به انجمن شمشیربازی آماتور (AFA) تقدیم کرد تا به بهترین شمشیرباز انگلیس اهدا شود. که در نتیجه **ادگار سلیگمن**، که در مسابقات هفتم شده بود و توسط AFA به عنوان اولین قهرمان بریتانیا شناخته شد، تعلق گرفت.

۱۹۰۶ سال مهمی برای شمشیربازی ایه بود. **کلوپ ایه** شروع به آزمایش پوینت جدیدی کرد که بتواند تک تک ضربه‌ها را ثبت کند، اگرچه در آن زمان کشورهای قارهٔ اروپا تصمیم گرفته بودند که این پوینت بسیار خطرناک است و اختراع دیگری که مربوط به **لیون سیزی**، استاد شمشیربازی فرانسوی، می‌شد به تصویب رساندند و آن را پذیرفتند (شکل ۷). دور دندان‌های تیز این پوینت مقداری الیاف خاص پیچیده می‌شد، و گاهی اوقات با یک محلول رنگی آغشته می‌شد تا به رویت محل اصابت ضربه کمک کند.

شکل ۷: پوینت به اصطلاح سه شاخه

در همان سال آتن نخستین (و تنها) بازی‌های المپیک میان مرحله‌ای را برگزار کرد که در آن تیم بریتانیا با فرانسه مساوی کرد و به فینال راه یافت. و پس از یک بازی کامل مجدد به فرانسه باخت (شکل ۸).

شکل ۸: یک عکس تیمی از تیم انگلستان در مسابقات المپیک میان مرحله ای تیه در سال ۱۹۰۶.

همچنین در سال ۱۹۰۶ دکتر یوجین لوئی دووین، جراح فرانسوی، اولین دسته هفتیری را که یک دسته آلومینیومی برای قرار گرفتن در کف دست ساخته شده بود، ثبت اختراع کرد (شکل ۹). و در دهه های قبل از جنگ جهانی دوم تقریباً نیم جین دسته جدید در دسترس قرار گرفت.

شکل ۹: اولین دسته هفتیری شمشیربازی

از آنجا که بازی ایه یک ضربه ای گاهی اوقات به شمشیربازهای کم مهارت اجازه می داد تا با ضربه شانسی برنده شوند، ضمن اینکه رویکرد بازی گاهی اوقات بیش از حد محتاطانه می شد که تماشاگران را خسته می کرد، مسابقات آزمایشی دو یا سه ضربه ای شروع شد. اما در المپیک ۱۹۱۲ استکهلم، جایی که تیغه های مثلثی یا لوزی شکل مجاز بود، بازی ها، درست مانند مسابقات بین المللی سال ۱۹۱۳ لندن، بصورت یک ضربه ای، اما با ۱۵ دقیقه زمان برگزار شد. برای اطمینان از دیدن ضربه های معتبر، برگزار کنندگان از یک ماده رنگی در پوینت استفاده می کردند. از آنجا که هیچ ماده خنثی کننده شیمیایی در دسترس نبود، با مداد روی محل اصابت ضربات قبلی علامت ضربدر کشیده می شد. در نتیجه، در اواخر مسابقه، داوران به سختی می توانستند محل اصابت ضربه های جدید را روی جلیقه های خال خال شده ببینند، و قضاوت برای داوران بسیار دشوار شده بود.

به منظور ایجاد هرچه بهتر شرایط نزدیک تر به دوئل، بیشتر مسابقات ایه قبل از جنگ جهانی دوم در زمین های شن و در فضای باز برگزار می شد. در سال ۱۹۲۵، بازی های دو یا سه ضربه ای متداول بود، و در مسابقات قهرمانی اروپا در سال ۱۹۲۷، بازی های فینال به صورت ۱۰ ضربه ای برگزار گردید. اما این مسابقات استثنا بود و در سال ۱۹۳۱ بازی های ۳ ضربه ای رسماً پذیرفته و تصویب شد، سپس در مسابقات جهانی ۱۹۵۳ به ۵ ضربه رسید.

مشکل اطمینان از ثبت صحیح ضربه ها، به ویژه روی ماسک، متخصصان آیه را در طی دهه های ابتدایی قرن بیستم، به تلاش واداشت. طوری که در سومین کنگره بین المللی شمشیربازی سال ۱۹۰۵، حدود ۹ طرح مختلف پوینت نشانگر جدید برای تصویب ارائه شد، بدون آنکه هیچ کدام از آنها مناسب تلقی شود. در شکل ۱۰ پوینت نشانگر ارائه شده توسط **دزیغه بودات**، استاد شمشیربازی نشان داده شده است.

شکل ۱۰: پوینت نشانگر آقای دزیغه بودات.

اولین سیستمی که با باتری کار می کرد یک پوینت نشانگر اِپه الکتریکی را با یک سیم به یک جعبه چراغ دار کوچک که به شانه شمشیرباز بسته می شد، وصل می کرد. این دستگاه که **Electrophone** نامیده می شد در سال ۱۹۱۴ توسط **سوزی** اختراع شد و در مسابقات شمشیربازی و تیراندازی سال ۱۹۲۶ مورد بازبینی قرار گرفت، اما به دلیل غیر عملی بودن آن پذیرفته نشد. سپس سیستم های ضبط ضربه مبتکرانه متنوع دیگری نیز تولید شد، تا اینکه در سال ۱۹۳۱ مهندس سوئیس **لوران پیگن** سوئیس یک سیستم قابل اعتماد را ارائه داد و **FIE** اولین تورنمنت بین المللی الکتریکی خود را با این دستگاه در ژنو برگزار کرد - که قهرمان آن **یل آنسپاچ** بلژیکی بود و **چارلز دو بومونت** دوم شد. در این مسابقه از پوینت فنردار چهار گوش استفاده می شد. سه سال بعد، سوزی سیستم **والنتین** خود را ثبت کرد (شکل ۱۱) که در مسابقات قهرمانی اروپا برای اولین بار در سال ۱۹۳۴ مورد استفاده قرار گرفت، و این سیستم به سرعت به استاندارد جهانی تبدیل شد.

شکل ۱۱: آپاره والنتین

اولین بکارگیری اِپه الکتریکی در المپیک و مسابقات قهرمانی جهان در بازی های المپیک ۱۹۳۶ رخ داد، در زمانی که دو نوع سیم رابط مجاز بود: رابط ۳ شاخه ای معمولی امروزی در داخل گارد، و یک سوکت ۳ پین دایره ای که به انتهای دسته وصل می شد. سال بعد، **کاستلو امرسون** آمریکایی پوینت نشانگر نهایی را معرفی کرد، دستگاهی که یک پوینت چهار گوش را به یک محفظه حاوی یک مایع قرمز رنگ وصل می کرد. این محلول در بطری های ۱ اونس فروخته می شد، و رنگ ایجاد شده روی جلیقه به وسیله سرکه پاک می شد.

پس از جنگ، **دکتر رون پارفیت** اولین دستگاه برقی انگلیس را اختراع کرد (شکل ۱۲)، که لئون پاول از سال ۱۹۴۸ فروش آن را آغاز کرد. علی رغم این اختراع ها و استفاده مداوم در مسابقات رسمی مهم، نرخ گران وسایل الکتریکی باعث شده بود که پوینت سه بخشی ارزان، که دارای نوک مسطح بود، همچنان در بسیاری از باشگاه ها تا دهه ۱۹۶۰ مورد استفاده قرار می گرفت.

شکل ۱۲: اولین دستگاه آپاره انگلیسی

به محض اینکه بازی های تک ضربه کنار گذاشته شد، ذهنیت دوئل کم رنگ تر شد. رنه مونال ایه ایست پیشروی فرانسوی نخستین کسی بود که منطق ایه الکتریکی را پیاده کرد، و فلسفه طلایی "ضربه بزنید بدون اینکه ضربه بخورید" این سلاح را برای همیشه تغییر داد و آن را به قانون "هر کس بتواند در عرض ۱/۲۵ ثانیه قبل از حریف ضربه بزند، ضربه اش قابل قبول است" تبدیل کرد. تخصص او در حرکت فلش بود و در بازی های دانشگاهی جهان که در سال ۱۹۳۷ در پاریس برگزار شد او روی تیغه حریف خود فلش کرد، و به سبب فشار وارده، تیغه حریف شکست و به قلب او فرو رفت. و پس از ثبت ضربه قهرمانی او توسط دستگاه الکتریک، مونال مرد.

بر اثر یک حادثه مرگ آور دیگر در سال ۱۹۵۱ بود که باعث شد در ۱۹۵۳ سر پوینت الکتریکی چهار گوش به سر پوینتی تبدیل شود که شکل آناناس بود. سرانجام، در سال ۱۹۶۸ سر پوینت مسطح باریک معروف امروزی مورد استفاده قرار گرفت (شکل ۱۳).

شکل ۱۳: سر پوینت ایه از دیروز تا امروز با مدل های متنوع

اگرچه در دهه ۱۹۳۰ عکس هایی از بانوان شمشیربازی به طور غیر رسمی وجود دارد (شکل ۱۴)، اما اولین مسابقات قهرمانی ایه انفرادی و تیمی بانوان جهان در ۱۹۸۸ برگزار شد، ضمن اینکه همین رویداد در سال ۱۹۹۶ در بازی های المپیک نیز پذیرفته شد.

شکل ۱۴: شمشیربازی بانوان در دهه ۱۹۳۰

در سال ۱۹۹۵ لئون پول فناوری تولید اولین تیغه های ایه ماراجین را به صورت انبوه از ورق های فولادی عرضه کرد. ایه بی سیم (وایرلس) نیز برای اولین بار در مسابقات جهانی ۲۰۰۷ استفاده شد.